

közöttünk is ülnek képviselő jelöltek, ezért ajánlom figyelmükbe, hogy területünkön biztos nyereségi esélyt jelentene, ha valaki több rendőrt, nagyobb közbiztonságot ígérne a lakosságnak.

Tisztelt tanácskozás!

A jelenlegi bűnügyi helyzetben a pillanat fogságában élünk, ezért nehéz tartalékokat mozgósítani a bűnmegelőzésre. A prevenció hit kérdése és sokkal több a hitetlen, mint sejtenénk, pedig be kellene látnunk, hogy csak ez az egyetlen lehetőség maradt.

Szentgyörgyi Albert mondotta azt, hogy ha valami nagyon valószínűnek látszik, azzal kár próbálkozni, hiszen azt már biztosan sokan kipróbálták, és így valószínű, hogy nem ez vezet el a célhoz. Ez a megállapítás a tudományos felfedezésekre vonatkozott, éppen ezért jelenlegi helyzetünkre nem igaz, tehát a bűnözéssel szemben a legvalószínűbb utat, a megelőzést kell bejárni, azt, amivel a világon számosan próbálkoznak.

Ördögh László /hivatásos pártfogó, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Bíróság/

h o z z á s z ó l á s a

Eredetileg nem készültem hozzászólással az üléshez, gondolataim az itt elhangzottak kapcsán formálódtak, alakultak.

Először Gyúró Imre nyugalmazott megyei tanácselnökhelyettes vitaindítójának azon megállapításához kapcsolódnék, miszerint Szabolcs-Szatmár-Bereg megye elmaradott településszerkezete lényegesen több deviáns magatartást alakít ki, mint egy fejlettebb településstruktúrával rendelkező megye.

Ezzel a megállapítással nem értek egyet, ugyanis az aprófalvas, alacsonyabb lakónépességű településeken jobban érvényesül még napjainkban is az a hagyományos erkölcsi alapokon álló társadalmi kontroll, mint egy több ezres lélekszámú nagyközségben vagy városban, aminek egyszerű a magyarázata: mindenki ismer mindenkit. S ez a tradíció mélyen gyökerezik az emberekben. Gondoljunk csak a kis falu megesett lányainak diszkriminációjára a lakosság részéről.

A probléma nem a település nagyságában keresendő, hanem abban az önmagára hagyottságban, amiben kormányzatunk részesítette évtizedeken keresztül ezeket a kis falvakat. Egy idea alapján felállították azt a tételt, hogy a szocialista társadalomban csak a háromezer lakosú települések az életképesek, az ettől kisebb falvak halálra ítéltettek. Elvették a tanácsot, az iskolát, egyesült a termelőszövetkezet a "társközség" tsz.-ével, majd megszűnt az orvosi rendelő, nem költöttek az útra, postára, üzletekre és még sorolhatnám. Falurombolás magyar módra. Ennek a folyamatnak ebben a megyében több ezer ember a szenvedője, s ennél fogva kényszerülnek az emberek elhagyni ősi földjeiket, apáik sírjait s gyökértehenként elvándorolni olyan területre, ahol emberi módon lehet megélni.

Ez az, ami magában hordja a devianciát, s

annak minden megjelenését az alkoholizmustól az öngyilkosságon át a bűnözésig. A folyamat visszafordítása, amire már több példa is van, felerősítése - amennyiben még van rá lehetőség - megállíthatja a további romlást.

A másik téma, amiről szólni kívánok, a pártfogói munka és ennek tapasztalatai. Nem állíthatom, hogy túlságosan nagy tapasztalatokat szereztem fél éves pártfogói tevékenységem során, de ezek a tapasztalatok olyanok, amik fölött érdemes elgondolkodni.

Sajnálatos, hogy a reintegrációt objektív oldalról hány dolog akadályozza. Mint azt Gyúró Imre is említette vitaindítójában, a megyében kevés a munkahely, és ezek is a szakképzett munkaerőt igénylik - ami természetes -, ugyanakkor a szabadultak egy jó része az analfabétizmus szintjén áll, s számukra legfeljebb inségmunka áll életkezdési lehetőségként. Az egyetlen olyan vállalat, amely nagy számban tudta felvenni a szakképzetlen munkaerőt, a MÁV záhonyi rakodási főnöksége, de ennek lehetőségei is végesek.

A másik ilyen probléma - ami sajnos nemcsak megyei gond - a hajléktalanok helyzete. Nagyon sok olyan bűnelkövető szabadul a börtönből, aki egyrészt amiatt követ el bűncselekményt, hogy meglegyen a téli szállása, másrészt nagyon sok olyan is van, akinek semmi reménye a lakáshoz, szálláshoz jutásra. Főként fiatalokként elítélt és fiatal-felnőttként szabadult pártfogoltjaimnál tapasztaltam, hogy a szülők a szabadulás után persona non grata-nak nyilvánítják gyermeküket, s kirakják a lakásból. Többek felesége, élettársa a büntetés ideje alatt kötött új házasságot, élettársi kapcsolatot, s a szabaduló volt férj, élettárs ugyancsak az utcára került. Ördögi kör.

Az ilyen problémás eseteknél a munkahely megválasztásakor is körültekintően kell eljárni, lehetőség szerint olyan munkahelyet kell választani, amely rendelkezik munkásszállóval, de a megyében csak két építőipari vállalat ilyen, s nekik is csak Nyíregyházán van szállójuk. Egy esetben sikeresen fordultam a római katolikus egyházhoz, s ők nyújtottak karitatív segítséget

- fogadtak be pár nap időtartamra szabadult hajléktalant, majd szereztek tekintélyük alapján szállást is és munkát is -, amikor a hivatásos pártfogói rendszer előtt "bezártak" a munkáltatók.

Időszerű lenne széles társadalmi összefogással - természetesen beleértve az egyházakat is - olyan átmeneti szállások kialakítása, ahonnan lehetőség, remény adódik állandó lakás szerzésére, a lakás lehetőségek - bérlet, albérlet - felkutatására és a hajléktalanok hozzásegítésére.

Ebben az esetben több remény adódhatna arra, hogy a bűnmegelőzési munka sikerre vezethet.